

متن پرسش

با سلام و عرض خسته نباشید خدمت استاد گرامی: جوابی که حضرتعالی به سؤال یکی از دوستان در خصوص رزق داده اید (سؤال شماره ۱۶۴۹) با مطالبی که در کتاب رزق فرموده اید از جمله روایاتی چون: «لو أنّ ابن آدم هرب من رزقه كما يهرب من الموت...» یا «لو كان العبد في جحر لأتاه رزقه...» و به طور کلی با روح روایاتی که در آن کتاب مطرح فرموده اید مغایرت دارد. به نظر می رسد انسان هایی که در اثر گرسنگی از بین رفته اند در واقع رزقشان تمام شده است نه اینکه کسی رزق آنها را از ایشان گرفته باشد. چرا که باز هم در کتاب جایگاه رزق روایاتی را بیان فرموده اید مانند "و لن يسبقك إلی رزقك طالب و لن يغلبك علیه غالب..." که این پاسخ را رد می کند. ممنون می شوم ابهام را روشن فرمایید. با تشکر و من الله التوفیق

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: درست می فرمایید و این به درجه‌ی یقین افراد بستگی دارد، ولی سیره‌ی ائمه‌ای که آن روایات را فرموده‌اند، طوری است که اولاً به دنبال رزق بوده‌اند، ثانیاً: در نهج البلاغه هست که حضرت می فرمایند: **إِنَّ اللَّهَ سَبَّحَانَهُ فَرَضَ فِي أَمْوَالِ الْأَغْنِيَاءِ أَقْوَاتَ الْفُقَرَاءِ، فَمَا جَاعَ فَقِيرٌ إِلَّا بِمَا مُتَّعَ بِهِ غَنَى، وَ اللَّهُ تَعَالَى سَأَلُهُمْ عَنْ ذَلِكَ.** [۱] خداوند سبحان خوراک تهیدستان را در اموال توانگران قرار داده است. پس، هیچ تهیدستی گرسنه نماند، مگر به سبب این که ثروتمندی از حق او بهره مند شده است. و خدای بزرگ در این باره از آنان بازخواست می کند. موفق باشید